

Rakkaudesta ja rakkaudettomuudesta

Joonan ja Helenen lähettikirje,
Lokakuu / 2024 (Kuvassa: Anglikaaninen Pyhän
Kolminaisuuden kirkko Yangonissa.)

Tervehdys, rakkaat ystävät!

Olemme matkustelleet viime kuussa Virossa niissä seurakunnissa, jotka tukevat lähetystyötä Myanmarissa ja muualla Kaakkois-Aasiassa. Joon saarnasi eräänä sunnuntaina myös Tarton Maarian seurakunnassa. Oli erityisen koskettavaa nähdä vanhoja tuttuja ja oli myös surullista kuulla seurakuntalaisista, jotka ovat nukkuneet pois viiden vuoden aikana. Monet lapset olivat kasvaneet aikuisiksi ja jotkut nuoret olivat jo perustaneet perheen.

Joon. Tapasin Maarian seurakunnassa myös erään vanhemman miehen, joka muutama vuosi sitten löysi tiensä seurakuntaan ja jonka kanssa keskustelin paljon uskosta ja kärsimyksestä. Hän tuli luokseni ja kertoi kyöneleet silmissä kuinka kiitollinen hän on Jumalalle huolenpidosta. Hän oli sittemmin löytänyt seurakunnan kautta uusia ihmissuhteita ja kertoi iloisuudessaan olevansa elämässään onnellinen. Muistan hänet erityisesti juuri siksi, että vuosia sitten hän oli erittäin ahdistunut ja oli kokenut, että hänen oma perheensä ja Jumala oli hänet hylännyt. Vuosien takainen ahdistus ja sisäinen kipu oli jo aikaa sitten hellittänyt ja hän kertoi kokeneensa suurta siunausta.

Olin iloinen hänen puolestaan. Tällaiset kokemukset ovat yhtäältä hieno muistutus ihmisten rakkaudesta ja Jumalan armosta, mutta en voinut olla ajattelematta Jobin kirjaa ja Jeesuksen tapaa opettaa Jumalan rakkaudesta. Me tiedämme, että tässä maailmassa meidän ihmisten rakkaus on aina jossain määrin puutteellista. Juuri sen tähden Jeesus niin monesti korosti sitä, että jos ihmiset osaavat käyttäytyä rakkaudellisesti toinen toisiaan kohtaan, Jumalan rakkaus on kuitenkin aina ihmisen rakkautta suurempi. Ihmisten hylkääminen tai meidän omat virheemme eivät ole todisteita Jumalan rakkaudettomuudesta, välinpitämättömyydestä tai hylkäämisestä. Jumala ei voi kieltää rakkaudellista olemustaan vaikka me ihmiset saatamme joskus hetkellisesti kääntää selkämme rakkaudelle.

Kuvassa: Helmen seurakunnassa Joonan otti vastaan kirkkoherra Arvo Lasting.

Viron matkalla mieleeni jäi erityisesti eräs sunnuntain saarna, jonka aiheena oli Jumalan rakkaus. Saarna oli sydäntäsärkevä ja peilasi ehkä pikemminkin puhujan itsensä kipeitä kokemuksia Jumalasta ja lähimmäisen rakkaudesta. Hän antoi ymmärtää menettäneensä uskon rakkauteen eikä saarnan aikana halunnut edes lausua koko sanaa. Hän saarnasi rakkaudesta käyttäen sen sijaan käsitettä "r-sana".

Hän ei välttänyt sanan lausumista sen

takia, että se olisi ollut iloa, pyhyyttä ja ihmeellistä onnea kuvaava sana, vaan siksi, että kertoi kokeneen sanan olevan nykyään väärinkäytetty ja merkityksetön. Tämän lisäksi hän halusi muistuttaa lukijoita siitä, että raamattu ei todista Jumalan olevan rakkaus. Jumala ja rakkaus eivät ole tavanomainen sanapari raamatussa ja vain evankelista Johannes kirjoitti aiheesta hyvin lyhyesti.

Tällaisen opetuksen jälkeen oli kummallinen olo. On toki totta, että merkittävä osa kirkkoisista on sitä mieltä, että ihmisen kieli ei kykene koskaan täysin kuvailemaan tai määrittelemään kaikkivaltiaista Jumalaa. Tästäkin huolimatta he halusivat puhua Jumalasta ja rohkaisivat siihen. Puhe Jumalasta on välttämätöntä, vaikka tiedämme, että Jumala ei ole lainkaan meidän kaltaisemme ja ylittää ymmärryksemme. Me voimme puhua Jumalasta siksi, että Jumala on itse saapunut maailmaan ja ottanut omakseen ihmisen olemuksen. Samoin meidän täytyy puhua rakkaudesta ja rakastaa toisiamme, vaikka tiedämme, että meidän rakkautemme ei ole koskaan täydellistä. Meillä kaikilla on

Kuvassa: Viron kirkossa on paljon lähetystyön ystäviä. Ulkomailta työskentelevien lähetystyöntekijöiden vierailut ovat tärkeä muistutus seurakuntalaisille siitä, että Kristuksen kirkko toimii kaikkialla maailmassa. Me olemme kaikki kutsuttuja yhteiseen tehtävään ja kertomaan ilosanomaa.

Kuvassa: Helenen työ jatkuu koulumaailmassa. Hän on päässyt jatkamaan työtä opettajana Miina Härman lukiossa kansainvälisellä linjalla.

mahdollisuus osallistua Jumalan rakkauden toimintaan maailmassa, vaikka jokaiseen toimintaan ja jokaiseen elämämme valintaan sisältyy yhtälailla kärsimystä ja iloa. Tästä huolimatta ajattelen, että usko ihmisen uudistavaan rakkauteen on se, joka antaa meidän rakkaudellemme suunnan ja merkityksen.

Rakkaus sen kaikissa muodoissa on ennen kaikkea Jumalan lahjaa, mutta se voi olla myös eräänlaista askeesia, eli ihmisen itsensä tyhjentävää hengellistä harjoitusta, jossa Jumala on läsnä. Mehän tiedämme, että koska Jumala on kaiken luoja ja kaiken hyvän lähde, edes synnin turmellus ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on ilmestynyt maailmalle Jeesuksessa Kristuksessa.

Tulevaisuuden suunnitelmia

Tämänkertainen työjaksomme lähetystyöntekijöinä ulkomailla on nyt päättynyt. Olemme Helenen kanssa erityisen kiitollisia teille kaikille kaikesta esirukouksesta ja tuesta. Helene on saanut töitä Tartosta ja opettaa 5-6. luokkalaisia kansainvälisellä ylioppilaslinjalla ja Joonan tulevaisuus on tällä hetkellä vielä avoin. Myanmar ja Indonesia sekä muut ystävät Kaakkois-Aasiassa jäävät sydämeemme elämämme loppuun saakka. Jatkakaamme yhdessä lähetystyötä siellä, missä nyt elämme ja asumme!!

Siunausta, armoa ja Jumalan itsensä uhraavaa rakkautta toivottaen,
Joona ja Helene